

Arrest

**nr. 113 376 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 18 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag om verblijfsmachtiging wordt op 16 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 juli 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 11 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door

[...]

nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 16.09.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 10.07.2012 dat in de door betrokkene voorgelegde medische attesten gesteld wordt dat hij een operatie onderging, waarna hij moest revalideren en medicamenteuse behandeld werd. De laatste medische gegevens dateren van bijna 3,5 jaar geleden. De arts-adviseur gaat er van uit dat deze aandoening ondertussen behandeld en genezen is.

Na studie van het dossier komt de arts-adviseur tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Pakistan (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het feit dat betrokkene sinds augustus 2007 een opleiding tot slager volgde en in het kader van deze leerovereenkomst tewerkgesteld was) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat de ongegrondheidsbeslissing verwijst naar een verslag van de arts-adviseur dd. 10.07.2012, welke bij de beslissing werd gevoegd.

Dat evenwel de ongegrondheidsbeslissing uitdrukkelijk stelt dat uit het verslag van de arts-adviseur dd. 10.07.2012 blijkt dat verzoeker in België een operatie onderging, waarna hij moest revalideren en medicamenteus behandeld werd, dat de laatste medische gegevens dateren van bijna 3,5 jaar geleden en dat derhalve kan worden ervan uitgegaan dat verzoekers aandoening ondertussen behandeld en genezen is.

[...]

Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat het art. 9ter §1 Vw. geenszins uitdrukkelijk voorschrijft dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf gehouden is de informatie, overgemaakt met deze aanvraag aangaande zijn ziekte en aangaande de mogelijkheden en toegang tot een afdoende behandeling in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf, te actualiseren.

Dat derhalve, gelet op voorgaande en gelet op het feit dat verweerder zelf bijna drie en een halfjaar heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen aangaande de door verzoeker dd. 9.03.2009 ingediende aanvraag, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan verwijzen naar het feit dat arts-adviseur ervan uit gaat dat verzoekers aandoeningen na 3,5 jaar wel al ondertussen behandeld en genezen zijn nu geen bijkomende medische informatie van verzoeker werd ontvangen.

Dat, gelet op de ernstige aandoeningen van verzoeker, gelet op het feit dat er door verweerder geen actueel onderzoek is gevoerd en gelet op het feit dat verzoeker door verweerder zelfs niet werd uitgenodigd actuele informatie aangaande zijn gezondheidstoestand neer te leggen, verweerder dan ook geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat, gezien het verstrijken van bijna 3,5 jaar, er dient vanuit gegaan te worden dat verzoeker dan wel ondertussen behandeld en genezen zal zijn.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het artikel 9ter, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verzoeker dienaangaande wil verwijzen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, meer bepaald de arresten dd. 24 mei 2012 nr. 81 709, dd. 31 mei 2012 nr. 82 178 en dd. 11 juni 2012 nr. 82 803.

[...]

Verder dient te worden vastgesteld dat in het advies van de arts-adviseur dd. 10.07.2012, dat als onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd, weliswaar melding wordt gemaakt van het feit dat bij verzoeker door zijn behandelende artsen een rechterhemibeeld werd vastgesteld en dat verzoeker wordt behandeld met Dekapine (= anti- epilepticum) en Trazolan (=antidepressivium) !!!

Dat derhalve, gelet op deze medische vaststellingen, verweerder, die zich baseert op dit advies van de arts-adviseur dd. 10.07.2012, geenszins zomaar in de bestreden beslissing kan stellen dat er geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer van verzoeker naar Pakistan.

Dat, gelet op het ernstige ziektebeeld welke door de behandelende artsen van verzoeker werd vastgesteld ("rechterhemibeeld") en gelet op het feit dat verzoeker wordt behandeld met "Dekapine" (= anti-elepticum) en "Trazolan" (=antidepressivium), verweerder geenszins, zonder enige afdoende motivering en zonder enig voorafgaand onderzoek, zomaar ervan kan uitgaan dat verzoeker kan terugkeren naar Pakistan.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het artikel 9ter, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

*Dat niet alleen verzoeker dient te herstellen van verlamningsverschijnselen aan de rechterzijde van zijn lichaam, maar dat uit de medische attesten en uit de door verzoeker aangewende medicatie eveneens blijkt dat verzoeker te kampen heeft met epilepsie (reden waarom hij "Dekapine", een anti-elepticum dient te nemen) en depressie (reden waarom hij "Trazolan", een antidepressivium dient te nemen).
Epilepsie en CEPOS, Epilepsie).*

Dat vaststaat dat alleen al epilepsie slechts enkel op langere termijn genezen kan worden (op voorwaarde dat de medicatie (Dekapine) constant door de patiënt wordt genomen (cf. MediPedia, Epilepsie en CEPOS, Epilepsie)

Dat derhalve, zelfs alleen nog maar wat de epilepsie-aandoening in hoofde van verzoeker betreft, geenszins door verweerder van uitgegaan kan worden dat deze aandoening na minder dan 3,5 jaar al volledig behandeld en genezen zou zijn en verzoeker dan ook zonder problemen zou kunnen terugkeren naar Pakistan.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het artikel 9ter, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Dat, gelet op de ernstige aandoeningen in hoofde van verzoeker, welke enkel en alleen op langere termijn kunnen genezen, en gelet op de door verzoeker noodzakelijke medicatie gezien zijn aandoeningen, de arts-adviseur in zijn advies 10.07.2012, dat als onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beschouwd, dan ook niet kon stellen dat er geen enkel bezwaar is tegen een terugkeer van verzoeker naar Pakistan zonder dat voorafgaandelijk enig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische opvolging en behandelingen van verzoeker in Pakistan en naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor verzoeker noodzakelijke medicatie (anti-elepticum en antidepressivium) in Pakistan.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het artikel 9ter, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Dat de bestreden beslissing tenslotte een schending inhoudt van de art. 3 en 8 EVRM nu immers verzoeker ernstig ziek is ("een lichte rechter hemiparese, fatische stoornissen en epilepsie met compl. part. aanvallen en sec. gegener. Convulsies", cf. medisch getuigschrift dd. 26.09.2012, stuk 3), verdere medische behandeling nodig heeft, nood heeft aan medicatie en het in Pakistan ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en medicatie zodat verder behandeling van verzoeker aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn:

"Increasing costs of medicines and diagnostic tests have made affordable treatment difficult for most people in Pakistan with low income levels. The country also suffers from shortage of doctors and healthcare facilities to cater to the needs of over 160 million population" (cf. OneWorld Soutasia, « Healhcare in Pakistan too expensive to afford" dd. 10.02.2009).

"Pakistan's health care system is inadequate, inefficient, and expensive; and comprises an under-funded and inefficient public sector along with a mixed, expensive and unregulated private sector. These poor conditions in the health sector may be attributed to a number of factors like poverty, malnutrition,

unequal access to health facilities, inadequate allocation for health, and high population growth and infant mortality. For equity, efficiency and effectiveness of the health sector, inputs from both the public and private sector would be necessary" (Pakistan Institute of Development Economics Islamabad, « Health Care Services and Government Spending in Pakistan », 2007, Conclusion, p. 22)."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, Z.p.).

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F..J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toe gedaan dat dit aspect van verzoekers tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die betrekking heeft op inhoud van de bestreden beslissing, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: [...]

Uit de omstandige motivering blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie tot de bestreden beslissing heeft besloten. De overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Het loutere feit dat verzoeker medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoeker zelf afleidt dat hij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoeningen blijken, die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Immers dateerden de laatste medische gegevens in het dossier van verzoeker van ongeveer drie en een half jaar geleden.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Pakistan, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens uitdrukkelijk vereist dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging dient te worden geactualiseerd, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker de bal mis slaat. De verwerende partij merkt op dat de bewijslast voor het bestaan van de voorgehouden ziekte onmiskenbaar op de schouders van verzoeker rust zodat het aan hem toekomt om zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten.

“Zij ontkennen niet dat zij hebben nagelaten de nodige actuele stukken binnen te brengen tot staving van hun aanvraag. “De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust op de schouders van de vreemdeling, verzoekster kan haar eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoekster toekomt om indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, haar actuele medische problematiek

aan te tonen met actuele medische attesten.. Dit houdt ook in dat verzoekster, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de stukken en gegevens die verzoekers daadwerkelijk hebben voor gelegd. " (R.v.V. nr. 80 403 van 27 april 2012) "De bewijslast voor het bestaan van de ziekte rust derhalve op de schouders van de vreemdeling: verzoeker kan zijn eigen nalatigheid niet verschuiven naar de verwerende partij. De Raad merkt tevens op dat het aan verzoeker toekomt om, indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische attesten, Dit houdt ook in dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. " (R.v.V. nr. 72 455 van 22 december 2011, www.rw-cce.be)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hem diende uit te nodigen om actuele informatie aangaande zijn gezondheidstoestand voor te leggen. Het komt immers aan verzoeker toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat hem de redelijke mogelijkheid werd gegeven om alle relevante inlichtingen op nuttige wijze voor te leggen.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat de arts- adviseur uit de beschikbare gegevens foutieve conclusies zou trekken, gelet op het feit dat verzoeker zelf heeft nagelaten om zijn actuele medische problematiek te staven aan de hand van actuele medische attesten. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing dient te nemen op basis van de elementen uit het dossier van verzoeker.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift verwijst naar een medisch attest dd. 26.09.2012, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het attest dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding er uiteraard geen rekening mee heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift nog een schending aan van artikel 3 EVRM.

De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. ” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM, Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker niet aantoont wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "verzoeker ernstig ziek is" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus."

3.3.1. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is nu uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 10 juli 2012, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoeker ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt gesteld dat uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet inhoudt en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nu de laatste medische gegevens dateren van bijna drieënhalve jaar geleden en er sindsdien geen bijkomende medische informatie werd ontvangen waaruit blijkt dat verzoeker voor zijn medische problematiek nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft. De ambtenaar-geneesheer stelt ervan uit te gaan dat de aandoening ondertussen behandeld en genezen is. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2. In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en de motieven van de bestreden beslissing betwist, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker ongegrond omdat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dit op grond van een medisch advies dat een ambtenaar-

geneesheer op 10 juli 2012 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. Dit medisch advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.03.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 12/12/2008 van dr. H. [F.], medische beeldvorming, blijkt dat op de CT scan van de hersenen een toestand na brede trepanatie links frontopariëtaal gezien wordt, met nog een partiële oedematisatie van de pariëtale loge links lateraal, evenwel afgenomen In vergelijking met vorige opname.

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 31/12/2008 van dr. B. [N.], neurochirurgie, blijkt dat betrokkene een neurochirurgische ingreep onderging op 21/11/2008 ter behandeling van subdurale bloeding en verhoogde intracraniële druk, met het aanleggen van een decompressief fronto pariëtotemporale beenluik links, waarvoor opname van 20/11/2008 tot en niet 05/01/2009. Er wordt een rechterhemibeeld vastgesteld bij ontwaken.

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/01/2009 van dr. K. [O.], fysische geneeskunde — revalidatie, blijkt dat betrokkene werd opgenomen ter revalidatie na hersentrauma, waarvoor neurochirurgische ingreep. Bij ontwaken werd een rechterhemibeeld vastgesteld, met disuse van de vier ledematen, desoriëntatie en fatische problemen, waarvoor revalidatie werd opgestart, met goede motorische recuperatie, met nog resterende fatische problematiek bij ontslag. Verdere revalidatie op ambulante basis. Behandeling met Depakine (valproïnezuur = anti-epilepticum) en Trazolan (trazodon = antidepressivum).

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 19/02/2009 van dr. M. [C.], fysische geneeskunde, blijkt dat betrokkene werd opgenomen ter revalidatie na hersentrauma, waarvoor neurochirurgische ingreep. Bij ontwaken werd een rechterhemibeeld vastgesteld, met disuse van de vier ledematen, desoriëntatie en fatische problemen, waarvoor revalidatie werd opgestart, met goede motorische recuperatie, met nog vooral cognitieve problemen bij ontslag.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 21-jarige man uit Pakistan na een ongeval een neurochirurgische ingreep onderging ter behandeling van een subdurale bloeding en verhoogde intracraniële druk waarna een rechter hemibeeld werd vastgesteld, waarvoor revalidatie en medicamenteuze behandeling. We merken op dat de laatste medische gegevens dateren van bijna 3,5 jaar geleden en nadien hebben we van betrokkene geen bijkomende medische informatie ontvangen, waaruit blijkt dat hij hiervoor nog steeds opvolging en behandeling nodig heeft, zodat ik er vanuit ga dat deze aandoening ondertussen behandeld en genezen is.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstrand is.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Pakistan. [...]

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoeker overhandigd en er wordt expliciet naar verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Verzoeker betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorschrijft dat de aanvrager zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dient te actualiseren. Hij wijst er ook op dat verweerder zelf pas na bijna drie en een half jaar een beslissing heeft genomen inzake de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Gelet op deze elementen is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing niet kon worden gesteund op een veronderstelling van de ambtenaar-geneesheer dat bij gebreke van bijkomende medische informatie gedurende bijna drie en een half jaar de aandoening kan worden geacht te zijn behandeld en genezen en dit zonder dat hiervoor een actueel onderzoek werd uitgevoerd of verzoeker werd uitgenodigd actuele gegevens neer te leggen. Verzoeker geeft aan geenszins te zijn genezen en nog steeds te worden behandeld voor zijn aandoening.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat “*de bewijslast voor het bestaan van de voorgehouden ziekte onmiskenbaar op de schouders van verzoeker rust, zodat het aan hem toekomt om zijn actuele medische problematiek aan te tonen met actuele medische gegevens*”. Hij verwijst hiertoe naar twee arresten van de Raad. Hoewel de Raad verweerder kan volgen waar deze stelt dat verzoeker in beginsel zelf verantwoordelijk is voor het aanleveren, samen met de aanvraag, van alle nuttige en actuele informatie in verband met zijn ziekte, dient niettemin te worden opgemerkt dat deze medewerkingsplicht in hoofde van de aanvrager niet kan worden losgekoppeld van de onderzoeksplicht in hoofde van het bestuur. Deze dienen geval per geval te worden afgewogen. Indien bijvoorbeeld in het standaard medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van een duidelijk afgebakende behandelingsduur, kan van de aanvrager verwacht worden dat hij zelf nieuwe medische attesten overmaakt waaruit blijkt dat hij – hoewel volgens de eerder overgemaakte attesten de behandeling reeds zou zijn afgelopen – nog steeds wordt behandeld. Wanneer het bestuur evenwel jarenlang wacht vooraleer zich over de grond van de aanvraag uit te spreken en er sprake is van een aandoening waarbij duidelijke indicaties bestaan dat een herevaluatie van de situatie zich opdringt en/of er geen duidelijke einddatum van de noodzakelijke behandeling voorhanden is, zoals in casu het geval, dient het bestuur hiermee rekening te houden. Het is niet betwist dat verzoeker slachtoffer was van een ernstig verkeersongeval en als gevolg hiervan een neurochirurgische ingreep ter behandeling van een subdurale bloeding en verhoogde intracraniele druk diende te ondergaan. Hierna diende hij nog een medicamenteuze behandeling en revalidatie te volgen. In het standaard medisch getuigschrift zoals door verzoeker bij de aanvraag werd overgemaakt, wordt bij de behandelingsduur als volgt gesteld: “*moeilijk te voorspellen, eventueel verschillende jaren nodig*”. Hoewel aldus duidelijk indicaties voorhanden waren dat een herevaluatie van de situatie zich opdroeg, wordt in de bestreden beslissing en het medisch advies geoordeeld dat de ziekte louter omwille van een gebrek aan recente medische informatie wordt geacht te zijn behandeld en genezen. Een dergelijke veronderstelling vindt evenwel als dusdanig geen steun in de medische stukken zoals aangebracht bij de aanvraag. Er werd noch overgegaan tot een medische beoordeling op grond van de medische behandeling zoals deze wel bleek uit de voorgelegde medische stukken noch tot een eigen onderzoek of tot het opvragen van actuele medische informatie. Er wordt verder ook niet aangegeven op welke medische gronden de ambtenaar-geneesheer – ondanks het gegeven dat in de aanvraag uitdrukkelijk werd aangegeven dat de behandeling verschillende jaren kan duren – tot de vaststelling komt dat de aandoening als behandeld en genezen kan worden beschouwd. Verzoeker kon zelf verder ook niet voorzien dat het bestuur zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 maart 2009, die op 16 september 2010 reeds ontvankelijk werd verklaard, slechts in juli 2012 zou behandelen. Met betrekking tot de verwijzing naar rechtspraak van de Raad in de nota met opmerkingen merkt de Raad op dat deze niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Verder toont verweerder niet aan dat de feitelijke situaties die aan de grondslag lagen van de geciteerde arresten vergelijkbaar zijn met de specifieke situatie van verzoeker.

De Raad oordeelt dan ook dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd, en getuigt van een onzorgvuldig handelen, waar wordt geoordeeld dat de aandoening als behandeld en genezen kan worden beschouwd op de enkele grond dat de laatste medische gegevens dateren van bijna drie en een half jaar geleden en dit terwijl uit de bij de aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt dat de noodzakelijke behandelingsduur op dat ogenblik nog moeilijk te voorspellen was doch mogelijk verschillende jaren zou bedragen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS